

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jiriny Jislové a soudců JUDr. Zoji Dvořákové a Mgr. Aleny Jedličkové ve věci

žalobkyně: **D. V.**, narozená xxx
bytem xxx, xxx
zastoupená advokátem JUDr. Robertem Jehne
sídlem Washingtonova 1567/25, 110 00 Praha 1

proti

žalované: **Smartwings, a. s.**, IČO 25663135
sídlem K Letišti 1068/30, 160 08 Praha 6

pro 400 euro s příslušenstvím,

k odvolání žalobkyně proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 6 ze dne 3. června 2021, č. j. 27 C 349/2020-32,

takto:

- I.** Rozsudek soudu I. stupně se **potvrzuje**.
- II.** Žalobkyně je povinna zaplatit žalované náklady odvolacího řízení ve výši 300 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku.

Odůvodnění:

1. Shora uvedeným rozsudkem soud prvního stupně rozhodl tak, že žaloba, jíž se žalobkyně domáhala zaplacení 400 EUR spolu se zákonným úrokem z prodlení z této částky za dobu od 12. 5. 2020 do

Shodu s prvopisem potvrzuje Vladimíra Kantorová.

zaplacení, se zamítá a žalobkyně je povinna zaplatit žalované náklady řízení ve výši 1 200 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku.

2. Takto rozhodl o žalobě založené na tvrzení, že žalobkyně měla na den 5. 10. 2019 potvrzenou rezervaci na let žalované č. xxx z Monastiru do Prahy, který měl přiletět v čase 17:55 hodin, avšak žalobkyně byla žalovanou převedena na let č. xxx, který přiletěl do Prahy ve 23:17 hodin. Celkové zpoždění tak činilo 5 hodin a 22 minut, přičemž vzdálenost mezi Monastirem a Prahou činí 1618 km.
3. Žalovaná navrhla zamítnutí žaloby s odůvodněním, že dle § 2553 odst. 3 občanského zákoníku musí cestující uplatnit právo na náhradu škody bez zbytečného odkladu, nejpozději do šesti měsíců od provedení přepravy. Vzhledem k tomu, že žalobkyně neuplatnila svůj nárok včas, nárok dle uvedeného ustanovení zaniknul.
4. Soud prvního stupně na podkladě provedeného dokazování vzal za prokázané, že žalobkyně měla rezervovanou palubní vstupenku na let č. xxx z Monastiru do Prahy na den 5. 10. 2019 s časem přiletu 17:55 hodin. Společnost Click 2 Claim s. r. o., která zastupovala žalobkyni, požádala pracovníka žalované o vyjádření ke zpožděným a zrušeným letům. Z komunikace nevyplyvá, že by žalobkyně v zastoupení žádala paušalizovanou náhradu škody. Právní zástupce žalobkyně uplatnil nárok na paušalizovanou náhradu škody vůči žalované e-mailem dne 4. 5. 2020 a dne 12. 5. 2020.
5. Soud prvního stupně s odkazem na ustanovení § 2553 odst. 1 a 2 o. z., a na rozhodnutí Městského soudu v Praze, vydaného pod č. j. 18 C 265/2019-62 se nejprve zabýval otázkou, zda nařízení Rady (ES) č. 261/2004 (dále je „Nařízením“) umožňuje aplikaci českého právního řádu v otázce notifikace předpokládané v § 2553 odst. 3 o. z., a to vzhledem k tomu, že Nařízení neupravuje lhůty pro uplatnění nároku, které jsou v něm zakotveny a je tak třeba aplikovat vnitrostátní právní úpravu, konkrétně pak výše uvedené ustanovení občanského zákoníku. Dále poukázal na rozhodnutí Ústavního soudu ze dne 10. 3. 2020 sp. zn. IV ÚS 286/20, které ve výše uvedené věci bylo vydáno, avšak rozhodnutí nebylo zrušeno z důvodu, že v rozhodnutí vyjádřený názor Městského soudu by byl nesprávný, ale ke zrušení rozhodnutí došlo z důvodu chybného poučení o opravných prostředcích, čímž došlo dle názoru Ústavního soudu k porušení ústavního práva na soudní ochranu, pokud stěžovatelce bylo (nesprávně) v poučení o dovolání sděleno, že dovolání proti napadenému rozhodnutí není přípustné.
6. Otázka, zda nařízení umožňuje aplikaci českého právního řádu v otázce notifikace předpokládané v § 2553 odst. 3 o. z., přitom (shodně se stanoviskem vyjádřeným v rozhodnutí Městského soudu o) byla již před evropským soudním dvorem vyřešena v rozhodnutí sp. zn. C – 139/11, J. C. M. proti Koninklijke Luchtvaart Maatschappij, tak, že Nařízení musí být vykládáno v tom smyslu, že lhůta, ve které musí být podány žaloby, jejichž předmětem je získání náhrady škody podle čl. 5 a 7 tohoto Nařízení, stanoví pravidla každého členského státu, která upravují promlčecí lhůty vztahující se k podání žaloby. Shodně stanoví Evropská komise, ve výkladových stanoviscích (sdělení komise) – pokyny pro výklad Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 261/2004, kterým se stanoví společná pravidla náhrad a pomoci cestujícím v letecké dopravě v případě odepření nástupu na palubu, zrušení nebo významného zpoždění letů, a Nařízení Rady (ES) č. 2027/97 o odpovědnosti leteckého dopravce v případě nehod ve znění Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 889/2002), kdy v bodě 8.2, konstatuje, že Nařízení nestanoví lhůtu pro podání žaloby u vnitrostátních soudů. Tuto záležitost upravují vnitrostátní právní předpisy jednotlivých členských států týkající se promlčení. Dvouletá promlčecí lhůta podle Montrealské úmluvy není pro žaloby podané podle nařízení relevantní a nedotýká se vnitrostátních právních předpisů členských států, jelikož opatření k náhradě škody stanovená v nařízení nespádají do oblasti působnosti zmíněné úmluvy, poněvadž mají odčinit nepříjemnosti způsobené cestujícím, přičemž představují dodatečná opatření k systému náhrady škody stanovenému v úmluvě. Lhůty mezi jednotlivými členskými státy se proto mohou lišit.

7. Na podkladě výše uvedeného soud prvního stupně uzavřel, že nároky cestujícího z přepravy, nikoliv včasné, se promlčují v šestiměsíční lhůtě, počítané ode dne, kdy mohl cestující právo uplatnit poprvé (§ 628 o. z.). Předmětný let se uskutečnil 5. 10. 2019, šestiměsíční lhůta uplynula marně dne 5. 4. 2020, kdy nárok na paušalizovanou náhradu škody byl uplatněn až právním zástupcem žalobkyně a nikoliv společností Click 2 Claim s. r. o., která ve svém emailu pouze žádala vyjádření ze strany žalované k tam uvedeným letům. S ohledem na tyto skutečnosti dospěl soud k závěru, že nárok žalobkyně je promlčen. O nákladech řízení rozhodl podle § 142 odst. 1 o. s. ř.
8. Proti tomuto rozsudku podala žalobkyně odvolání, jímž se domáhala toho, aby rozsudek soudu prvního stupně byl zrušen s uvedením závazného právního názoru, že je poprávu vyhodnotit, zda byl cestující plně informován o svých právech, aby mohl svá práva účinně uplatnit, popřípadě aby rozsudek byl změněn tak, že se žalobě v celém rozsahu vyhová. V odvolání zdůraznila, že vyjadřuje jisté rozpaky nad tím, že soud prvního stupně po celou dobu řízení nedoručil žalobkyni podaný odpor žalované, a to ani přes výslovnou žádost žalobkyně. Tento postup je nestandardní a nepřijatelný. Dále poukázala na to, že žalované byl ve lhůtě šesti měsíců od data letu odeslán e-mail nadepsaný jako „přehled žádosti nároku na kompenzaci za zrušené a zpožděné lety“. Tělo e-mailu bylo tvořeno nadpisem „Přehled žádosti nároku na kompenzaci“. Pod tímto nadpisem bylo uvedeno jméno a příjmení žalobkyně, řádně identifikován let žalobkyně, jeho číslem a datem. Částka, na kterou mají cestující v případě zpoždění letu paušální nárok, je stanovena v nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 261/2004 (dále je „Nařízení“). Žalovaná je s ohledem na stovky soudních sporů, které vede jen u Obvodního soudu pro Prahu 6, s tímto Nařízením obeznámena. Žalovaná je rovněž obeznámena s délkou jeho letu. Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 261/2004 má sloužit „k zajištění vysoké úrovně ochrany cestujících“. Kromě toho by měly být obecně brán zásadní zřetel na požadavky ochrany spotřebitele ... „(bod 1 preambule Nařízení). Dle názoru žalobkyně byla věc ze strany soudu prvního osobně posouzena právě naopak, když soud judikoval, že „z komunikace nevyplývá, že by žalobkyně v zastoupení žádala paušalizovanou náhradu škody...“, žalobkyně je přesvědčena, že pokud cestující identifikuje let a požádá o kompenzaci za jeho zpoždění, je jeho postup v souladu s bodem 1 preambule Nařízení dostačující.
9. Žalovaná vyvracela vývody odvolání žalobkyně a navrhla potvrzení napadeného rozsudku jako zcela věcně správného.
10. Odvolací soud k odvolání žalobkyně přezkoumal rozsudek soudu prvního stupně, jakož i řízení jeho vydání předcházející (§ 212, § 212a o. s. ř.) a poté dospěl k závěru, že odvolání není opodstatněné.
11. Soud prvního stupně si pro své rozhodnutí opatřil dostatečný skutkový podklad, provedené důkazy správně hodnotil ve smyslu ustanovení § 132 o. s. ř. a nepochybil ani v právním posouzení věci. Odvolací soud se s jeho závěry zcela ztotožňuje a pro stručnost svého odůvodnění proto odkazuje na pregnantní odůvodnění rozsudku soudu prvního stupně. V posuzované věci totiž není pochyb o tom, že společnost Click 2 Claim, s. r. o., se sídlem Praha, Jičínská 1748/5, která zastupovala a žalobkyni na podkladě plné moci ze dne 20. 1. 2020, e-mailem vyzvala žalovanou dne 8. dubna 2021 pouze o vyjádření ke zpožděným/zrušeným letům nejednalo se tak o řádnou výzvu k náhradě škody a za situace, kdy právní zástupce žalobkyně uplatnil nárok na paušalizovanou náhradu škody vůči žalované e-mailem dne 4. 5. 2020 a dne 12. 5. 2020, pak se jedná o nárok žalobkyně, nikoliv včasné, neboť byl promlčen v šestiměsíční lhůtě počítané ode dne, kdy mohl cestující právo uplatnit poprvé (§ 628 o. z.).
12. Z výše uvedených důvodů odvolací soud postupoval podle § 219 o. s. ř., a rozsudek soudu prvního stupně, jako zcela věcně správný podle § 219 o. s. ř., potvrdil.
13. Výrok o náhradě nákladů odvolacího řízení vychází z § 224 odst. 1 ve spojení s § 142 odst. 1 o. s. ř., a úspěšné žalované byla proto přiznána náhrada nákladů odvolacího řízení, a to ve výši 300 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku není dovolání přípustné.

Praha 8. února 2022

Mgr. Jiřina Jislová v. r.
předsedkyně senátu